

v § 19 adv. ř. právo složit příslušnou částku k soudu s účinkem, že mu na ní vznikne zástavní právo. Naproti tomu nemá advokát proti vůli strany ani práva, by si spornou částku ve své ruce zadržel, tím méně, by si svou pohledávku samostatně započtl. Uložením u soudu chce zákon chrániti zájmy klientovy, by hotovosti nezůstaly proti jeho vůli v ruce advokáta. Kdyby si směl advokát i spornou palmární pohledávku podle § 19 prvý odstavec adv. ř. o své újmě sraziti, byl by odstavec třetí nesrozumitelný a bez praktického významu, protože by byl advokát »kryt« již srážkou a nepotřeboval by »ke svému krytí« teprve spornou částku skládati k soudu, by podle posledního odstavce nabyl práva zástavního, ale pak by také nemusil dokazovati správnost a výši. V témže smyslu vydal již roku 1904 výbor advokátní komory dolnorakouské prohlášení, uveřejněné v Ger. Z. 1904 str. 80, ve kterém zdůrazňuje, že jest přísně zachovávatí předpis § 19 adv. ř. a že advokát nesmí samovolně použití hotovostí svého klienta k zaplacení své pohledávky, nebyla-li tato uznána nebo soudně určena a že při nesrovnalostech má jen právo složit příslušnou částku k soudu. S tím souhlasí také důkladné pojednání Dra Reinholda v Ger. Z. 1906 str. 237 a 238 pod nadpisem »Advokatenpfand und Zwangspfand«, zejména poznámka 7. Žalovaný, nepouživ práva složit spornou částku k soudu, nesmí tuto částku klientovi zadržovati, nýbrž jest podle všeobecných předpisů občanského zákona, zvláště podle §§ 961 a 1009 obč. zák. k vydání celé přijaté sumy povinen (sr. také již rozh. čís. 2249 Gl. U. n. ř.). Ale nejen § 19 adv. ř., nýbrž i § 1440 obč. zák. brání započtení. Jde tu o t. zv. depositum irregulare, pro něž však také platí zákaz započtení podle §§ 961 a 1440 obč. zák. (srv. také Ehrenzweig sv. 2/1 str. 311, 354 a zejména 357). Nutno ještě vyřídití námítku dovolací odpovědi žalovaného, že prý mu žalobce podepsal prohlášení o zřízení práva zástavního ze dne 21. června (správně 29. června) 1927 (správně 1926). Tohoto prohlášení se žalovaný ve svém odvolání ani nedotkl, takže již odvolací soud neměl se jím podle §§ 462 a 467 čís. 3 c. ř. s. obíratí a nemůže proto ani odpůrce dovolatelův teprve v dovolací odpovědi na toto prohlášení k podpoře svého stanoviska poukazovati, nehledě ani k tomu, zda by takové prohlášení strany chudé před zákonem obstálo. Jest tedy žalovaný povinen vydati žalobci zbytek hotovosti.

Čís. 8489.

Rozsudek, jenž byl vydán odvolacím soudem k žalobě o obnovu a zároveň podle § 542 c. ř. s. i ve věci samé, lze napadati jen dovoláním. Dovolání jest podati u soudu své stolice.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1928, Rv I 368/28.)

O d v o l a c í s o u d připustil obnovu řízení a zamítl pak žalobní nárok základní rozepře.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání.

D ů v o d y:

Napadeným rozsudkem rozhodl zemský civilní soud v Praze jako soud druhé stolice o žalobě o obnovu u něho vznesené. V takovém případě platí podle předpisu § 535 c. ř. s. pro ústní jednání, provedení důkazů a pro oznámení rozsudku k žalobě vydaného první stolicí, jakož i pro odporovatelnost rozsudku ta ustanovení, která platí pro tento vyšší soud jako stolicí opravných prostředků. Že po povolení obnovy nešlo v podstatě o nic více, než o pokračování v odvolacím řízení a že také v tomto období jednal zemský civilní soud v Praze jako soud odvolací, netřeba blíže dovozovati. Nevadí, že žalobci, kteří podle § 226 c. ř. s. jsou povinni, by formulovali prosbu žalobní, neupravili tuto část žalobní prosby, týkající se obnoveného řízení, jasněji. Z toho, co uvedeno, plyne jednak, že rozsudku, který byl vydán k žalobě o obnovu a zároveň podle § 542 c. ř. s. po povolení obnovy i ve věci samé, lze v tomto případě odporovati jen dovoláním, nikoliv odvoláním, jednak že soud druhé stolice pochybil, pokud své rozhodnutí stranám doručil přímo a nikoliv prostřednictvím okresního soudu v P., který ve hlavním sporu jednal jako soud první stolice. Než tento postup, jenž nezakládá zmatečnosti, nemohl dovolatele nijak opravňovati k tomu, by nedbali jasněho a určitého předpisu § 505 c. ř. s., podle něhož bylo správně zvolený opravný prostředek, totiž dovolání, podati ve lhůtě 14 dnů u procesního soudu první stolice. Ježto však dovolání bylo podáno přímo u soudu druhé stolice a nedošlo k soudu první stolice v dovolací lhůtě, bylo dovolání jako opožděné odmítnouti (§ 507 c. ř. s.).

Čís. 8490.

Pro počítání lhůty § 933 obč. zák. platí předpis § 902 obč. zák., podle něhož se nepočítá do lhůty den, na nějž připadá událost, od níž počíná lhůta běžeti.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1928, Rv I 447/28.)

Žalobu ze správy pro vady koně o b a n i ž š í s o u d y zamítly. N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o žalobě znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Jde o žalobu ze správy pro vady koně, již oba nižší soudy zamítly pro opožděnost, poněvadž prý byla podána teprve 43. den po předání koní. Nižší soudy měly mylně za to, že den odevzdání věci jest započítati do žalobní lhůty a že pro počítání této lhůty neplatí předpis § 902 obč. zák. Názor odvolacího soudu, že § 933 obč. zák. počítání lhůty pro žaloby ze správy stanovil jinak než § 902 obč. zák., neobstojí. V § 933